

UNIn Maailman naisten kongressi, 14. kesäkuuta 2018 Liverpoolissa

Avajaiset

Puheenjohtaja Ann Selin

Hyvät sisaret (ja veljet),

Olen erittäin iloinen siitä, että voin olla täällä tänään kanssanne. On hienoa nähdä, kuinka näin monta vahvaa ja voimakasta naista on kokoontunut yhteen keskustelemaan naisten tulevaisuudesta. Meidän vakaana aikomuksena on saada vauhtia asioihin – Making it Happen.

Yli puolet maailman väestöstä on naisia.

UNI edustaa kymmentä miljoonaa naista - siis 10 miljoonaa! Tämä tarkoittaa sitä, että edustamme puolta UNIn kaikilla sektoreilla ja alueilla toimivien jäsenliittojen jäsenistä.

Torjumme syrjintää sen kaikissa muodoissa, sekä yleisellä tasolla että työpaikolla, ja olemme sitoutuneet parantamaan työntekijöiden elämää ja työoloja kaikkialla maailmassa.

Emme ole täällä tänään sattumalta. Jokaisella meistä on tarina kerrottavana. Jokainen meistä on taistellut sellaisia taisteluita, joita kenenkään miehen ei koskaan tarvitse käydä. Voimme olla ja meidän tuleekin olla ylpeitä saavutuksistamme.

Minua on pyydetty kertomaan oma tarinani. Lopetin koulun juuri ennen kuin täytin 16 ja aloin etsiä työpaikkaa. Halusin tehdä jotakin samalla, kun mieltisin, mistä hakisin opiskelupaikkaa. Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä oikeastaan halusin!

Tulen työläisperheestä. Isäni työskenteli koko ikänsä Helsingin kaupungilla, ensin automekaanikkona ja sitten työnjohtajana. Kun olin nuori, äitini teki osa-aikatyötä elintarviketehtaassa, ja varttuessani siirtyi kokopäivätyöhön. Myöhemmin hän jatkoi työuraansa pesulassa.

Molemmat vanhempani kuuluivat ammattiliittoon. Niinpä kun Liikealan ammattiliitto haki lähettiä, laitoin hakemuksen sisään ja sain työpaikan - olin silloin 15-vuotias. Ammattiliitto oli täydellinen työpaikka minulle. Olin todella onnekas, kun löysin työpaikan, joka sopi niin hyvin yhteen omien arvojeni kanssa. Tuohon aikaan ammattiliitot kasvoivat kovaa vauhtia Suomessa ja ne tarvitsivat lisää työntekijöitä. Sain siellä mahdollisuuden tarttua kaikenlaisiin tehtäviin.

Pian oma paikallinen ammattiyhdistykseni sai minusta aktiivisen jäsenen, ja lähdin mukaan myös paikallispolitiikkaan. Liityin työväenpuolueeseen 17-vuotiaana.

Vuosien kuluessa tein lähes kaikkia töitä, mitä ammattiliitossa oli tarjolla. Luottamusmieheksi minut valittiin 19-vuotiaana. Ammattiliitot ja työmarkkina-asiat olivat minulle kaikki kaikessa.

Matkan varrella tarjoutui monia erilaisia mahdollisuuksia, enkä koskaan sanonut ei. Minulla oli muun muassa merkittävä rooli Maj-Len Remahlin kampanjassa, kun hän pyrki liiton ensimmäiseksi naispuoliseksi puheenjohtajaksi vuonna 1986. Ja me voitimme! Myöhemmin hänestä tuli vielä UNI Globalin ensimmäinen puheenjohtaja. Tätä tointa hän hoiti ensimmäiseen sääntömääräiseen kongressiin eli vuoteen 2002 asti.

Vuosien kuluessa sain aina vaan enemmän vastuuta. Ensiksi minusta tuli Maj-Lenin henkilökohtainen assistentti, ja myöhemmin toimin liiton ensimmäisenä täysipäiväisenä nuorisovalioikunnan sihteerinä (vai nuorisotoimitsijana). Työskentelin monissa eri tehtävissä liitossa ja alueilla eri tehtävissä 10 vuotta. Noina

vuosina yhä useampi jäsen alkoi puhua minulle, että minun pitäisi pyrkiä puheenjohtajaksi Maj-Lenin jälkeen.

Aluksi se vaan nauratti minua ja ajattelin, ettei se ollut minua varten. Ajattelin, etteivät he todella tarkoittaneet sitä ja että he halusivat olla vaan kohteliaita. Pikku Ann Helsingin lähiöistä puheenjohtajaksi? Malttakaas nyt! Mutta lopulta ymmärsin, että minun täytyy ainakin harkita asiaa.

Ja sitten vuonna 2002 hain puheenjohtajuutta. Kaikki kolme puheenjohtajaehdokasta olivat naisia! Se oli tiukka kamppailu ja merkittävä käännekohta elämässäni. Olen ollut todella onnekas saadessani palvella jäseniäni ja koko suomalaista yhteiskuntaa sekä kansainvälistä yhteisöä. Olen myös kiitollinen kaikesta tuesta, jota olen saanut vuosien aikana. Toivottavasti olen pystynyt antamaan vuorostani tukea sitä tarvitseville, ja näin aion jatkaa myös tulevaisuudessa. Sisaret, meidän on tuettava toinen toisiamme!

Olen äskettäin ilmoittanut, että en aio hakea jatkokaudelle, kun PAMin seuraava liittokokous järjestetään ensi vuonna. Tuolloin olen ollut puheenjohtajana 16,5 vuotta. En jää eläkkeelle, mutta on aika tehdä muutoksia. Luovun myös UNI Global Unionin puheenjohtajuudesta tämän kongressin jälkeen, mutta jatkan työtä organisaation parissa muulla tavoin.

Tänään, olen täällä Liverpoolissa Englannissa, jossa vietetään naisten äänioikeuden satavuotisjuhlaa tänä vuonna. Sen vuoksi onkin hyvä sitoutua entistä vahvemmin yhteiseen työhön, jotta voimme poistaa kaikki erimielisyyttä aiheuttavat rajat, joita maailmassa rehottava epätasa-arvo luo. Asialistalla on erittäin tärkeitä aiheita, kuten naisiin kohdistuva väkivalta, naisten ja miesten tasapuolinen osallistuminen, työn tulevaisuus ja mentorointiohjelma.

Haluan erityisesti nostaa esille mentorointiohjelman, ja toivon, että teillä kaikilla on aikaa tutustua siihen, jos ette ole jo tehneet sitä. Ohjelma lanseerattiin 2013 ja se on osoittautunut hyväksi työkaluksi saada enemmän erityisesti nuoria naisia mukaan ay-toimintaan. Tavoitteena on kehittää vahva uusi sukupolvi, joka pystyy vaikuttamaan naisten työoloihin palvelusektorilla kaikkialla maailmassa. Rohkaisen kaikkia osallistumaan tähän työhön. Tasa-arvoasioiden osasto (Equal Opportunities Department) vastaa mielellään kaikkiin kysymyksiinne. Mentorointiohjelma toimii todella hyvin, ja uskon sen saavan varauksetonta tukea koko organisaatiossamme.

1800-luvun yhteiskunnallinen vaikuttaja, kirjailija, feministi ja toimittaja Minna Canth on hyvin tunnettu terävistä ja osuvista lausahduksistaan. Hän sanoi kerran, että naisia koskevat asiat pitäisi sisällyttää kaikkiin elämänaloihin, koska: ”Naiskysymys ei ole ainoastaan naiskysymys vaan ihmiskunnan kysymys.” Olen samaa mieltä ja toivon, että tekin ajattelette näin.

Kiitos!